

Όταν και το τελευταίο αγγελικό άλογο πάτησε με δύναμη τις οπλές του στο έδαφος
σηκώνοντας σύννεφο σκόνης,
όλοι οι άγγελοι ξεπέζεψαν ταυτόχρονα
από τα άλογά τους
που χλιμίντριζαν
ασταμάτητα,
κάνοντας τον αέρα να πάλλεται,
και να μεταφέρει
όλους τους ήχους
απ' άκρου εις άκρον....
Μία ανεπανάληπτη
εικόνα θείου μεγαλείου ξετυλίχτηκε
με ταχύτητα φωτός
μπρός
στα μάτια μου...
Άπειροι στον αριθμό - έως
εκεί που έφτανε το βλέμμα μου - δυστυχισμένοι,
ταλαιπωρημένοι,
βασανισμένοι, αλυσοδεμένοι
άνθρωποι με σκυφτά
κεφάλια...
και δίπλα
σε κάθε έναν από αυτούς,
να στέκεται
και
ένας άγγελος
βαστώντας τις αλυσίδες
που τους βάραιναν,
με τα δυό του
χέρια ανυψωμένα στον ουρανό...
Όταν
ξαφνικά
με μια
γρήγορη/απότομη
κίνηση,
όλοι οι άγγελοι την ίδια ακριβώς στιγμή,
κινούνται και
σπάνε τις αλυσίδες
με πολύ
θόρυβο, ψελλίζοντας
λόγια ακατάληπτα σε μένα,
κοιτώντας

όλοι μαζί και δείχνοντας προς το μέρος του Ταξιάρχη,
ελευθερώνοντας
έτσι τους "αιχμαλώτους" από τα δεσμά των
υλικών
τους σωμάτων, χαρίζοντας τους κατ' αυτόν τον τρόπο την "κλεμμένη" Αιώνια
Ζωή και Ελευθερία που τους ανήκε ανέκαθεν !...

Με τον Αρχάγγελο Μιχαήλ, Ηγέτη του τάγματος των Αρχαγγέλων και Αγγέλων και
Στρατηγό των Αγγελικών στρατιών, να λέγει με μεγάλη πνοή
τα τελευταία λόγια, δείχνοντας με οργή προς την πλευρά του Εωσφόρου.....

----- Ιαλδαβαώθ !... Εάν κανείς σύρει άλλους εις αιχμαλωσίαν , θα αιχμαλωτισθεί και αυτός
!...

*ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΕΦ. ΙΓ, 10 : "Ιαλδαβαώθ.. ει τις εις αιχμαλωσίαν απάγει, εις αιχμαλωσίαν
υπάγει..."*

Τότε ξαφνικά, δια μιας, το "βαρύ" τοπίο "καθάρισε" ως εκ θαύματος !... Ο Εωσφόρος και "ο
συν αυτό παραταγμένος" όχλος εξαφανίστηκαν από προσώπου γης,
αφήνοντας το χώμα που πατούσαν να βρίσκεται "καμένο" με μια
άσχημη - βαριά μυρωδιά να πλανάται σε όλο το χώρο..... Παρέμειναν μόνο το Αγγελικό
στράτευμα, με τους
"αιχμαλώτους" ελεύθερους πλέον,
να πανηγυρίζουν και να χαίρονται, ευχαριστώντας και υμνώντας τον Ταξιάρχη για την
σωτηρία τους,
λέγοντας δυνατά, εν μία φωνή !...

*"... Πάντοτε, έχων Σε Προστάτην και βοηθόν, Φύλακα και Ρύστην της ψυχής μου της
ταπεινής, Μιχαήλ Πρωτάρχα και Μέγα Ταξιάρχα εν ώρα κινδύνου Συ μοι
βοήθησον.
Αμήν !"*

Δέος !....

Είναι ανυπολόγιστα δύσκολο η ανθρώπινη πένα να μπορεί να γράψει, να περιγράψει και να συνεχίσει την διήγηση του ασύλληπτου... του αφάνταστου... του εξωπραγματικού, για τα ανθρώπινα δεδομένα..... δεν ξέρω ειλικρινά αν θα πρέπει να αναφερθώ σε Θαύμα... σε όνειρο... ή σε παραίσθηση... και με πια τέχνη και δύναμη να χρησιμοποιήσω την "απέραντη" και πρωτόγνωρη αυτή "παλέτα συναισθημάτων" που με διακατείχαν...

Η σκέψη μου αυτόματα γύρισε στον Ουριήλ....

Αισθανόμουν τόσο ασφαλής - δυνατός και τόσο ήρεμος δίπλα του !...

Την ίδια στιγμή, λες και άκουσε την σκέψη μου, βλέπω τον Ουριήλ - στην διάσταση που τον γνώρισα, όπως την πρώτη φορά που τον είδα - αρκετά κοντά - στα 10 βήματα - να μου κάνει νόημα να τον ακολουθήσω !...

Άρχισα να τον ακολουθώ βλέποντας Τον να κατευθύνεται προς τα δεξιά και πλάγια από εκεί που στεκόταν Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ...

Όταν ξαφνικά σταμάτησε τον βηματισμό και γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος μου περιμένοντας -όπως κατάλαβα- έως ότου να φτάσω δίπλα του... Έτσι συνεχίσαμε, ώσπου φτάσαμε στη πλευρά που ήταν παρατεταγμένοι με μεγάλη λαμπρότητα και σε μία σειρά οι Αρχάγγελοι, δεξιά από Τον Ταξιάρχη....

Η γνώριμη πλέον φωνή του Ουριήλ με έκανε να σκιρτήσω και πάλι, ακούγοντας τον να μου

λέει αργά και καθαρά, το όνομα του κάθε Αρχάγγελου που περνούσαμε
από μπροστά Του κάνοντας μια κίνηση χαιρετισμού, φέρνοντας το δεξί χέρι αριστερά στο
μέρος της καρδιάς !....
σε απάντηση του ίδιου ακριβώς χαιρετισμού εκ μέρους των Αρχαγγέλων !...

----- Γαβριήλ... - Ραφαήλ... - Σαλαθιήλ... - Ιεγουδιήλ... - Βαραχιήλ... - Ιερεμιήλ...

...Μέτρησα έξι Ονόματα Αρχάγγελων που μαζί με τον Ουριήλ και φυσικά Τον Πρώτον τη
τάξη και Αρχηγό Μιχαήλ, συμπληρωνόταν ο αριθμός Οκτώ.... ενώ εγώ είχα την γνώση ως
τότε, ότι τα ονόματα των Αρχαγγέλων ήταν συνολικά Επτά !... Θα είχα, σκέφτηκα, την
ευκαιρία και τον χρόνο αργότερα να ζητήσω από τον Ουριήλ κάποια απάντηση, όπως να τον
ρωτήσω επίσης,
γιατί Ο Ταξιάρχης απευθυνόμενος προηγουμένως στον Εωσφόρο, τον αποκάλεσε με το
όνομα Ιαλδαβαώθ !....

Προφανώς όμως δεν είχαμε τελειώσει ακόμα την "ιεροτελεστία", βλέποντας τον Ουριήλ να
συνεχίζει -με εμένα να τον ακολουθώ πάντα - να κατευθύνεται τώρα προς το μέρος που
στεκόταν Ο Ταξιάρχης !...

Δεν πλησιάσαμε πολύ..... ή μάλλον εγώ δεν μπόρεσα να πλησιάσω περισσότερο.... - όταν μ
ια
κάποια άγνωστη δύναμη ένιωθα να με κρατάει
πίσω - ενώ ο Ουριήλ συνέχιζε ακόμη να προχωρά, έως ότου έφθασε ακριβώς μπροστά Του
και τότε γονάτισε σκύβοντας ελαφρά
το κεφάλι, σε ένδειξη σεβασμού και φέρνοντας το δεξί χέρι στο μέρος της καρδιάς !... Τον
ακολούθησα και εγώ, γονατίζοντας -αν και βρισκόμουν αρκετά πιο μακριά -και
κάνοντας ακριβώς το ίδιο !.....

συνεχίζεται...